

sygn. akt: **IC 1053/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 20 lipca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Lubinie Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Marek Tęcza

Protokolant M. K.

po rozpoznaniu na rozprawie 20 lipca 2015 roku sprawy

z powództwa **M. Ł.**

przeciwko **(...) S.A. w W.**

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A.

w W. na rzecz powódki M. Ł. kwotę 20.000, zł (dwadzieścia tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 20 maja 2011 roku do dnia zapłaty,

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala,

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.501,94 zł (dwa tysiące pięćset jeden złotych i dziewięćdziesiąt cztery grosze) tytułem stosunkowego rozdzielenia kosztów,

IV. nakazuje powódce M. Ł. uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Lubinie kwotę 75,68 zł (siedemdziesiąt pięć złotych i sześćdziesiąt osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa,

V. nakazuje stronie pozwanej (...) S.A.

w W. uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Lubinie kwotę 151,59 zł (sto pięćdziesiąt jeden złotych i pięćdziesiąt dziewięć groszy) tytułem zwrotu kosztów poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

sygn. akt: **IC 1053/13**

UZASADNIENIE

Powódka M. Ł. wystąpiła z powództwem przeciwko (...) S.A. w W. domagając się zapłaty kwoty 30.000, zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od 20 maja 2011 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według załączonego spisu kosztów. W uzasadnieniu swojego żądania oświadczyła, że 03 listopada 2010 roku w P. doszło do kolizji drogowej, której sprawcą był kierujący pojazdem ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej. Powódka oświadczyła również, że strona pozwana została zawiadomiona o zaistniałym zdarzeniu pismem z 11 kwietnia 2011 roku, a pismem z 22 kwietnia 2011 roku strona pozwana wezwała powódkę do przedłożenia dodatkowej dokumentacji dotyczącej skutków zdarzenia, natomiast w kolejnym piśmie zawiadomiła ją o terminie badania przez lekarza orzecznika strony pozwanej. Wraz z pismami z 23 maja 2011 roku oraz 17 czerwca 2011 roku powódka dostarczyła stronie pozwanej dodatkową dokumentację i wezwała ją do wypłaty należnych świadczeń. Strona pozwana uznała co

do zasady swoją odpowiedzialność i przyznała powódce kwotę 35.000, zł z czego 30.000, zł tytułem zadośćuczynienia, 1.200, zł tytułem kosztów opieki, 800, zł tytułem kosztów zniszczonych wskutek wypadku rzeczy oraz 1.500, zł tytułem kosztów leczenia i kosztów przejazdów. Powódka uznała, że wysokość wypłaconego zadośćuczynienia nie rekompensuje doznanej krzywdy i wezwała stronę pozwaną do wypłaty kolejnych kwot świadczeń, jednak wezwania pozostały bezskuteczne. Ponadto powódka opisała przebieg leczenia na Oddziale (...) Urazowo-Ortopedycznej oraz w (...), co wskazuje jej zdaniem na bolesne i długotrwałe cierpienia psychiczne i fizyczne. Podkreśliła, że przed wypadkiem była zdrową i aktywną osobą, a wolny czas spędzała w czynny sposób, co po wypadku zostało znacznie ograniczone, ponadto nie jest w stanie prowadzić samochodu, co z kolei znacznie komplikuje życie jej i rodziny. To wszystko zdaniem powódki uzasadnia przyjęcie, że odpowiednim zadośćuczynieniem za doznaną krzywdę będzie kwota 60.000, zł co po uwzględnieniu wypłaconych dotychczas 30.000, zł sprawia, że domaganie się zapłaty dalszych 30.000, zł jest w pełni uzasadnione.

Nakazem zapłaty z 10 maja 2013 roku, w sprawie I Nc 320/13 Sąd Rejonowy w Lubinie uwzględnił powództwo.

W sprzeciwie od powyższego nakazu strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu swojego stanowiska oświadczyła, że przy przyjęciu 20% uszczerbku na zdrowiu powódki wypłacono jej w toku postępowania likwidacyjnego kwotę 30.000, zł tytułem zadośćuczynienia, co zdaniem strony pozwanej jest adekwatnym zadośćuczynieniem do doznanej przez nią krzywdy.

W piśmie procesowym z 25 lipca 2013 roku powódka stwierdziła, że strona pozwana nie kwestionuje swojej odpowiedzialności za szkodę, a sporną pozostaje jedynie wysokość zadośćuczynienia. Powódka ponownie opisała doznane uszkodzenia ciała, związane z tym odczucia i przeżycia oraz okres leczenia i rodzaj przebytych zabiegów, co jej zdaniem w pełni uzasadnia wysokość żądanej w pozwie kwoty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. Ł. urodziła się (...) jest mężatką, w 2003 roku urodziła dziecko. Od 1995 roku posiada prawo jazdy i stale prowadziła samochód, którym między innymi dojeżdżała do pracy. Wraz z mężem i dzieckiem prowadziła aktywny tryb życia, uprawiała sport i wyjeżdżała z rodziną w weekendy.

dowód: przesłuchanie powódki e-protokół z 20 lipca 2015 roku k. 246.

W dniu 03 listopada 2010 roku około godziny 06:30 w P. na skrzyżowanie, w fazie sygnału czerwonego światła, wjechał W. B., kierujący pojazdem A. (...) o nr rej. (...) i uderzył w jadącą prawidłowo F. (...) o nr rej. (...) M. Ł., która jechała do pracy. W. B. był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów w (...) S.A. w W..

dowód: odpis wyroku Sądu Rejonowego w Lubinie z 05 lipca 2011 roku w sprawie II K 601/11 k. 15-16, kopia opinii biegłego sądowego sporządzona w toku postępowania karnego k. 17-33.

W wyniku wypadku M. Ł. doznała złamania talerza kości biodrowej prawej, złamania IV żebra po lewej oraz urazu podudzia prawego ze zmianami bliznowatymi. Z miejsca zdarzenia została przewieziona karetką pogotowia ratunkowego do szpitala w G., gdzie na oddziale (...) Urazowo Ortopedycznym wykonano jej niezbędne badania i 04 listopada 2010 roku, ze względu na miejsce zamieszkania, została przewieziona do szpitala w L.. W szpitalu początkowo leżała unieruchomiona, podawano jej lekarstwa przeciwbólowe, a po zmniejszeniu dolegliwości bólowych rozpoczęto pionizację. W dniu 10 listopada 2010 roku została wypisana do domu, z zaleceniem ograniczenia chodzenia do czasu ustąpienia dolegliwości bólowych biodra prawego. W domu M. Ł. przez sześć kolejnych tygodni leżała w domu, była uzależniona od pomocy osób trzecich, przyjmowała lekarstwa przeciwbólowe, nasenne, otrzymywała ponadto zastrzyki i stosowała przepisane maści. Po czterech tygodniach od opuszczenia szpitala przychodził do niej rehabilitant i M. Ł. rozpoczęła naukę poruszania się o kulach. Do tego czasu wymagała pomocy męża przy wszystkich czynnościach w tym myciu i ubieraniu, a ponadto nie mogła zajmować się ich dzieckiem. Po dwóch miesiącach zaczęła przy pomocy męża opuszczać mieszkanie, a po czterech miesiącach wróciła do pracy. W okresach od 11 kwietnia do

19 maja, od 16 do 29 sierpnia oraz od 12 do 21 grudnia 2011 roku przechodziła rehabilitację. Ponadto podjęła leczenie w poradni zdrowia psychicznego, gdzie rozpoznano u niej reakcję na ciężki stres i zaburzenia adaptacyjne, w związku z czym przyjmowała leki przeciwpyschotyczne i przeciwłękowe.

dowód: karta informacyjna leczenia szpitalnego Zespołu (...) w G. k. 77 i 117, dokumentacja medyczna 49-63, 73-76, 78-101, karta informacyjna szpitala w L. k. 64, opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii k. 189-192, historia choroby poradni zdrowia psychicznego k. 125-127, opinia biegłego sądowego z zakresu psychiatrii k. 216-221, protokół oceny medycznej następstw szkody osobowej z 16 maja 2011 roku k. 128-131, zeznania świadka D. Ł. k. 177-178, przesłuchanie powódki e-protokół z 20 lipca 2015 roku k. 246.

Pismem z 11 kwietnia 2011 roku, doręczonym ubezpieczycielowi 13 kwietnia 2011 roku, M. Ł. wystąpiła do (...) S.A. w W. o zapłatę zadośćuczynienia w wysokości 50.000, zł. Ubezpieczyciel wezwał ją do złożenia wyjaśnień i uzupełniającej dokumentacji, a po wymianie kolejnych pism decyzją z 21 lipca 2011 roku (...) S.A. w W. przyznał M. Ł. kwotę 33.500, zł tytułem świadczenia w związku ze szkodą doznaną w wypadku z 03 listopada 2010 roku, która została przekazana na rachunek bankowy 25 lipca 2011 roku. Na powyższą kwotę złożyło się zadośćuczynienie w wysokości 30.000, zł oraz 3.500, zł tytułem odszkodowania za koszty opieki osoby drugiej, zniszczone w wypadku rzeczy oraz poniesione koszty leczenia. Z wysokością przyznanego świadczenia M. Ł. nie zgodziła się, jednak ubezpieczyciel odmówił wypłaty wyższych kwot.

dowód: pismo powódki z 11 kwietnia 2011 roku k. 102-103 oraz w aktach szkody z datą wpływu do ubezpieczyciela, pismo strony pozwanej z 22 kwietnia 2011 roku k. 104-105, pismo strony pozwanej z 27 kwietnia 2011 roku k. 106, pismo powódki z 23 maja 2011 roku k. 107-108, pismo powódki z 17 czerwca 2011 roku k. 109-110, decyzja strony pozwanej z 21 lipca 2011 roku k. 111, potwierdzenie przelewu z 25 lipca 2011 roku k. 112, pismo powódki z 04 stycznia 2012 roku k. 113-114, pismo powódki z 07 lutego 2012 roku k. 116, pismo powódki z 15 marca 2012 roku k. 115.

Mimo przebytego leczenia i rehabilitacji trwały uszczerbek na zdrowiu M. Ł., który jest skutkiem wypadku z 03 listopada 2010 roku, to 20% w zakresie uszkodzenia ciała oraz 5% w zakresie zdrowia psychicznego. Na nogach M. Ł. pozostały widoczne blizny i pozostały jej znaczne ograniczenia w zakresie swobodnego poruszania się oraz obciążania prawej nogi, co sprawia że nosi spodnie, nie chodzi w butach na obcasie, a do tego nie jest w stanie uprawiać sportu i prowadzić jak wcześniej aktywnego trybu życia. Ponadto uraz psychiczny po wypadku i związane z tym obawy przed prowadzeniem pojazdu sprawiły, że do dnia dzisiejszego nie kieruje samochodem, co komplikuje życie całej rodziny i znajomych, bowiem wiąże się z dowożeniem jej do pracy i w inne miejsca. Rodzaj doznanych urazów będzie wymagał w przyszłości kontynuowania leczenia usprawniającego i podjęcia terapii psychologicznej.

dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii k. 189-192, opinia biegłego sądowego z zakresu psychiatrii k. 216-221, historia choroby Centrum (...) sp. z o.o. w L. k. 34-48, 65-72, historia choroby poradni zdrowia psychicznego k. 125-127, dokumentacja fotograficzna k. 118-124, protokół oceny medycznej następstw szkody osobowej z 16 maja 2011 roku k. 128-131, zeznania świadka D. Ł. k. 177-178, przesłuchanie powódki e-protokół z 20 lipca 2015 roku k. 246.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo jako uzasadnione, co do zasady należało uwzględnić, oddalając w zakresie roszczenia o zadośćuczynienie ponad kwotę 20.000, zł.

Ustalając stan faktyczny Sąd miał na uwadze, że okoliczności dotyczące zdarzenia powodującego szkodę, odpowiedzialności strony pozwanej, przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego i wyników tego postępowania były bezsporne. Należy wskazać, że oświadczenia stron w tym zakresie były zgodne, dlatego mogły stanowić podstawę ustaleń stanu faktycznego, bowiem stosownie do art. 229 kpc nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości, co do swej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy (mimo to należy podkreślić, że okoliczności te znalazły potwierdzenie między innymi w odpisie wyroku Sądu Rejonowego w Lubinie z 05 lipca 2011 roku, w sprawie II K 601/11). Natomiast odnośnie skutków

wypadku, czyli urazów doznanych przez powódkę i rodzaju dolegliwości Sąd dokonał ustaleń w oparciu o przedłożoną dokumentację medyczną oraz opinie biegłych z zakresu chirurgii i ortopedii oraz psychiatrii, jak również mając na uwadze dokumentację dotyczącą uszkodzeń pojazdu (jak w opinii sporządzonej na potrzeby postępowania karnego), a ponadto powyższy materiał dowodowy został uzupełniony zeznaniami świadka męża powódki i jej przesłuchaniem, które należało uznać za wiarygodne, spójne i w pełni skorelowane z pozostałymi dowodami. Sąd ustalając uszkodzenia ciała jakich doznała powódka oraz ich wpływ na jej codzienne funkcjonowanie i życie oparł się przede wszystkim na opinii biegłych M. J. i K. J.. Należy wskazać, że biegli sporządzając swoje opinie dysponowali pełną dokumentacją dotyczącą stanu zdrowia i przebiegu leczenia powódki. Przyjęty przez nich trwały uszczerbek na zdrowiu w łącznej wysokości 25 % oraz ustalone: stan po złamaniu talerza kości biodrowej, IV żebra po lewej stronie oraz stan po urazie podudzia prawego ze zmianami bliznowatymi jak również pourazowe zaburzenia stresowe w postaci utrzymujących się objawów lękowych i zaburzeń swobody związanych z dezadaptacją powypadkową należało uznać za prawidłowe. Biegli w swoich opiniach rzeczowo i wyczerpująco opisali stan zdrowia powódki i skutki wypadku z 03 listopada 2010 roku. Wskazać również należy, że z istoty celu dowodu z opinii biegłego wynika, że jeśli rozstrzygnięcie sprawy, jak w tym przypadku, wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii biegłego jest konieczny. W takim przypadku Sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeśli jest ona prawidłowa i jeśli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym. Zdaniem sądu obie opinie biegłych co do skutków wypadku są zgodne i znajdują oparcie w pozostałym materiale dowodowym, ponadto nie były przez strony kwestionowane i dlatego sąd oparł na nich ustalenia odnośnie skutków wypadku i odczuwanych przez powódkę dolegliwości. Ponadto uszczerbek na zdrowiu ustalony przez biegłego z zakresu chirurgii i ortopedii pokrywa się z ustalonym w toku postępowania likwidacyjnego (k. 128-131), co potwierdza prawidłowość dokonanych ustaleń. Pozostałe kwestie dotyczące ograniczeń w poruszaniu się, zażywania leków, zabiegów rehabilitacyjnych i konsultacji medycznych oraz zmian w życiu powódki spowodowanych wypadkiem Sąd ustalił w oparciu o zawartą w aktach oraz aktach szkody dokumentację medyczną uzupełnioną zeznaniami świadka i przesłuchaniem powódki. Ponadto ustalając należne powódce zadośćuczynienie nie można brać pod uwagę jedynie procentowego uszczerbku na zdrowiu, a całokształt cierpienia powódki i wpływ na jej codzienne funkcjonowanie.

Na podstawie art. 34 ust 1 i 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity Dz. U. z 2013 roku, poz. 392 ze zmianami) z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną szkodę, której następstwem jest między innymi uszkodzenie ciała, czy rozstrój zdrowia, zaś odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym. W związku z tym odpowiedzialność strony pozwanej wynika z art. 822 § 4 kc, zgodnie z którym uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Zgodnie z art. 445 § 1 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia. Zadośćuczynienie ma na celu złagodzić zarówno cierpienia fizyczne (ból, długotrwałość leczenia i inne dolegliwości) jak i psychiczne, czyli negatywne uczucia przeżywane w związku z doznanymi cierpieniami fizycznymi pokrzywdzonego, ma zatem charakter kompensacyjny, a jego wysokość musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 04 lutego 2008 roku w sprawie III KK 349/07).

Należy podkreślić, że M. Ł. doznała urazu biodra, żebra i podudzia prawego, co w początkowym okresie spowodowało wręcz utratę samodzielności powódki i uzależnienie jej od męża nawet przy takich czynnościach jak mycie czy ubieranie, co było dla niej niewątpliwie bardzo dolegliwe. Natomiast później wymagało od niej bardzo intensywnej rehabilitacji i powolnego treningu związanego z odzyskaniem swobody w poruszaniu się początkowo o kulach, a później samodzielnie. M. Ł. uczestniczyła w trzech cyklach zajęć rehabilitacyjnych i przez długi czas zgodnie z zaleceniami lekarzy przyjmowała znaczną ilość lekarstw przeciwbólowych oraz przeciwłękowych i uspokajających. Niewątpliwie wszystkie te okoliczności były dla niej niezwykle uciążliwe i wiązały się z wieloma ograniczeniami,

wyrzeczeniami i zmianami w codziennym funkcjonowaniu. Spowodowało to między innymi wyłączenie jej z codziennego życia zawodowego i zwykłych zajęć domowych, w tym z opieki nad dzieckiem, co potęgowało niewątpliwie poczucie bezsilności i ograniczeń w aktywności fizycznej. Mając na uwadze jej tryb życia przed wypadkiem zmiany te w codziennym życiu były dla niej bardzo radykalne i negatywne. Szczególnie jeśli wziąć pod uwagę, że powódka pracowała, dojeżdżając do pracy samochodem i prowadziła aktywne życie często podróżując wraz z rodziną i spędzając czas na wycieczkach górskich czy jeździe na nartach. Obecnie wspólna aktywność z mężem i dzieckiem jest znacznie ograniczona, a traumatyczne zdarzenie w postaci wypadku pozostawiło trwałe, negatywne ślady w jej psychice. Sąd w oparciu o przesłuchanie powódki oraz jej twierdzenia przekazywane biegłym ustalił, że powódka ma obawy jako uczestnik ruchu drogowego i odczuwa lęk przy poruszaniu się pojazdami w ruchu drogowym. Ponadto biegli wskazali, że w przyszłości powódka będzie musiała kontynuować leczenie usprawniające i terapię psychologiczną. Tym samym sąd uznał, że kwota 30.000, zł wypłacona powódce na etapie postępowania likwidacyjnego tytułem zadośćuczynienia nie wyczerpuje roszczeń powódki i jest nieadekwatna do stopnia doznanej przez nią krzywdy. Wysokość tego zadośćuczynienia należy porównać chociażby do kwoty przeciętnego wynagrodzenia, które według danych Głównego Urzędu Statystycznego w I kwartale 2015 roku wyniosło 4.054,89 zł (Komunikat Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z 12 maja 2015 roku w sprawie przeciętnego wynagrodzenia w pierwszym kwartale 2015 roku – Monitor Polski z 2015 roku, poz. 410). W ocenie sądu kwotą adekwatną do wysokości krzywdy doznanej przez powódkę, przedstawiającą odczuwalną wartość ekonomiczną i utrzymaną w granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 04 lutego 2008 roku w sprawie III KK 349/07) będzie zadośćuczynienie w łącznej kwocie 50.000 zł, odpowiadające w przybliżeniu 12-krotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia (powódka trzy miesiące była wyłączona z życia zawodowego, mimo znacznego już upływu czasu będzie musiała kontynuować leczenie usprawniające i psychologiczne, a ponadto wciąż zażywa przepisane przez lekarzy lekarstwa). Ponieważ strona pozwana w wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego wypłaciła M. Ł. kwotę 30.000, zł tytułem zadośćuczynienia, żądanie powódki należało uznać za uzasadnione co do 20.000, zł i oddalić co do kwoty 10.000, zł.

O odsetkach orzeczono stosownie do treści art. 481 kc i art. 482 kc w związku z art. 817 kc i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Jak wynika z pieczęci strony pozwanej zamieszczonej na wezwaniu do zapłaty (egzemplarz w aktach szkody) pismo to wpłynęło do (...) S.A. w W. 13 kwietnia 2011 roku i od tego dnia płynął 30 dniowy termin na wypłatę właściwego zadośćuczynienia, który upłynął 13 maja 2011 roku. Mając jednak na uwadze żądanie pozwu oraz treść przepisu art. 321 kpc początkowy termin naliczenia odsetek Sąd przyjął na 20 maja 2011 roku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc w zw. z art. 100 kpc zasądzając od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.501,94 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Koszty postępowania zamknęły się w kwocie 7.374,72 zł na którą złożyły się wynagrodzenia pełnomocników stron po 2.400, zł (na podstawie § 2 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego – tekst jednolity Dz.U. z 2013 roku, poz. 490), uiszczone przez strony opłaty skarbowe od złożenia pełnomocnictw w kwocie 34, zł (k. 13 i 152), opłata sądowa od pozwu w kwocie 1.500, zł, zaliczki na wynagrodzenie biegłych sądowych w kwocie 800, zł oraz koszty stawiennictwa pełnomocnika powódki na rozprawie w wysokości 240,72 zł. Powódka dochodziła kwoty 30.000, zł a roszczenie zostało uznane za uzasadnione co do kwoty 20.000, zł czyli w 66,7%. Wobec tego powódka przegrała sprawę w 33,3% i w takim zakresie powinna partycypować w kosztach procesu. 33,3% kosztów procesu to kwota 2.455,78 zł a ponieważ powódka poniosła tytułem kosztów kwotę 4.957,72 zł winna uzyskać zwrot 2.501,94 zł co znalazło odzwierciedlenie w punkcie III wyroku.

Ponadto wobec brakującej kwoty wynagrodzeń biegłych, które tymczasowo uiszczono ze środków Skarbu Państwa należało nakazać stronom uiszczenie tej kwoty na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Lubinie w stosunku do ustalonego na podstawie rozstrzygnięcia w sprawie udziału w kosztach postępowania. Brakująca kwota to 227,27 zł (powódka uiściła tytułem zaliczki 800, zł – k. 183 natomiast łączna kwota wynagrodzenia biegłych za sporządzone

opinie to 1.027,27 zł), dlatego 33,3% brakującej kwoty to 75,68 zł której zwrot nakazano powódce, a 66,7% to kwota 151,59 zł której zwrot nakazano stronie pozwanej.

Dlatego też, mając na uwadze powyższe sąd orzekł jak w sentencji wyroku.